

Jan 20, 11 – 18 Marie Magdalská stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „Mistře“. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratrům a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Milé sestry, milí bratři!

Je vidět, že nikdo nepočítal s tím, že Ježíš vstane z mrtvých. Ikdyž to několikrát řekl. Všichni byli v zajetí svým představ. Představ, které v židovství vykrystalizovaly, usadily se a každý očekával, že se naplní. Ta představa byla: Mesiáš bude vítězný král. Pod jeho vedením Izrael zvítězí nad celým světem. Kdyby se nad svými představami zamysleli, musely by padnout. Vždyť Bůh si vyvolil Izrael, ne aby vládl, ale sloužil. Přivedl celý svět k Hospodinu. Stejně tak i Mesiáš je u proroků oslavovaný jako Služebník. Přesto vžité představy vítězily. Proto i Ježíšova poslední večeře pro ně nebyla poslední. Byla to prostě slavnostní večeře na památku dávného vyjití z egyptského otroctví. Zároveň jistě očekávali, že to bude první slavnostní večeře v řadě dalších v osvobozeném Jeruzalémě. Za sebou měli slavný vjezd do Jeruzaléma, Ježíš znovu vyčistil chrám od kupců a směnárníků. Všechno se krásně vyvíjelo. Teď už jenom čekali, jak se Ježíš ujme vlády a začne nová doba. Slavná doba Izraele, ale jistě i slavná doba pro celý svět. Ježíš udělá pořádek. A najednou čára přes rozpočet. Místo Ježíšova vítězství, Ježíšova porážka. Zajetí, mučení, smrt. Příčinil se o to Jidáš. Nejspíš byl netrpělivý. Chtěl to Ježíšovo vítězství urychlit. Vydá jim Ježíše, a on jim ukáže! Poněvadž měl rád peníze, ještě si za to vzal odměnu. Pěkně jsem na ně vyžrál, myslel si. Byl to první čin těch, kdo jednají podle hesla: Účel světi prostředky. Byl to podle něj pěkný politický tah. Musel být pěkně zdrcen, když viděl, jak to dopadlo. To nechtěl. Kdyby byl tím nejhorším lotrem, za kterého ho máme, radoval by se z odměny. Ne, on ji vrátil, chtěl vrátit i své rozhodnutí. Chtěl vrátit Ježíše. Vrátit chod dějin. Vysmáli se mu. Nejde vrátit zpět, co uděláme.

U nikoho ani myšlenka na vzkříšení. Ženy se starají jak jeho tělo ještě řádně potřít vonnými mastmi. Proto jdou ještě za tmy ke hrobu. Nejbližší učedníci – apoštolové zůstávají spolu za dobře zavřenými dveřmi. Jediný Tomáš se odváží ven. Podle tradice se později stal apoštolem v Indii. Ostatní učedníci se rozprchávají. Je konec všem nadějím.

Představme si, že by s tím počítali. Říkali by si: Musí to tak být. A pak by čekali, až Ježíš přijde. Tak jednala jediná žena. Marie, Ježíšova matka. Stála pod křížem. Věděla, že tam musí stát. Zнала pro-roctví starého Simeona. Tvou duši pronikne meč bolesti. Nespěchá ani se ženami ještě pomazat tělo svého syna vonnými mastmi. Ví, že Ježíš přijde. Vstane z mrtvých. Vždyť to řekl.

Dnešní nedělí začala pro Ježíšovy učedníky radostná doba. Ježíš se jim po čtyřicet dní zjevoval a poučoval o svém království. O tom máme zmínku v jediné větě. Evangelisté, kteří sepisovali Ježíšův život a jeho skutky se spolehli na to, že všechno víme z Ježíšových podobenství o Božím království. Pak Ježíš odešel k Otcí a pro učedníky začal obyčejný život, stejný jako vedeme my. Víme, že Ježíš je neviditelně s námi, víme, že jednou znovu přijde.

Vraťme se k dnešní zprávě o Ježíšově vzkříšení. Ježíš se zjevuje Maří Magdaleně jako první. To dodnes vzbuzuje plno domněnek, dohadů, teorií. Důvodem je to, že jsme přesvědčeni, že v židovství měli hlavní slovo muži. Ježíš byl muž, měl dvanáct apoštolů – muže. Přesto, že v historii židovského národa bylo mnoho významných žen, převládá toto mínění. Nahrávají tomu i slova apoštola Pavla Timoteovi: Žena ať přijímá poučení mlčky s veškerou podřízeností. Učit ženě nedovoluji. Žena nemá mít

moc nad mužem, nýbrž má se nechat vést. A slovo Korintským: Ženy necht' ve shromáždění mlčí. Nedovoluje se jim, aby mluvily; mají se podřizovat, jak to říká i Zákon. Přesto ženy v Ježíšově blízkosti hrály velkou úlohu, i v Pavlově působení.

První křesťané měli před námi výhodu, že neměli žádnou tradici. Ze začátku se drželi některých židovských tradic. Život v Duchu Svatém a změny, které museli podstoupit, je však vedly k přehodnocení jejich života. O tom nám svědčí první společenství v Jeruzalémě. My máme smutnou výhodu, že církve většinou vedou vyjetý, zaježděný život. Vše je dáno, a důsledek jsou sbory, které končí.

V čem nám může být Maří Magdalena příkladem? Byl to její upřímný, hluboký zájem o Boží, Ježíšovu záležitost. Přes to, že neměla to jasné, přesné poznání, její oddanost ji přivedla jako první ke hrobu, jako první uviděla vzkříšeného Ježíše, a nakonec to byla ona, kdo postrčil ty oficiální, ustrašené hlavy církve, aby vyšli ze své uzamčené minulosti a vydali na cestu do budoucnosti. I my jsme různí. Věříme v moc Ježíšova vzkříšení a budoucnost jeho království? Nebo ustrašeně se zavíráme do svých životů? Kéž každý z nás má stejnou oddanost jako měla Marie, a Ježíš nás najde. Otevře naše uzamčené dveře minulosti a povede nás po své cestě do připravené budoucnosti. Kéž každý z nás se stane jako Maří Magdalena prvním v tom, co po něm bude chtít Ježíš, Amen.